

Боярка

інформ

№ 8 (340) 28 квітня 2018

Газета Боярської міської ради

НАГОРОДА ЧЕРЕЗ 73 РОКИ



Бойовий орден Червоної Зірки знайшов свого власника лише через 73 роки. Кавалер ордену — наш земляк, корінний боярчанин Митрофанов Євген Григорович.

Про те, що дідусь нагороджений орденом, першою дізналася онука Євгена Митрофанова — Олександра Бузіна. І допоміг їй в цьому Інтернет. Якось, блукаючи просторами всесвітньої мережі, пані Олександра зацікавилася переліком солдатів, відзначених бойовими нагородами. І знайшла серед нагороджених орденом Червоної Зірки прізвище свого дідуся. Написалася в Центральний архів, після чого представниця посольства РФ в Україні вручила нагороду Євгену Григоровичу Митрофанову.

«Боярка-інформ» зустрілася з Євгеном Митрофановим невдовзі після того, як орден нарешті знайшов свого власника. Розмова була тривалою і цікавою. Вражає ясний розум нашого співрозмовника, його пам'ять, що береже найдрібніші деталі з пережитого понад 70 років тому. А також його здатність мислити вільно та нестандартно, сміливість мати власну думку та вміння робити висновки. За усім цим — довге життя, де було все, що пережила наша країна, наш народ, наше місто.

А тепер надаємо слово ветерану — Євгену Григоровичу Митрофанову.

КОРИННИЙ БОЯРЧАНИН

«Народився я 23 лютого 1923 року в селі Будаївка, у будиночку на розі вулиць

Вітянської та Київської. Раніше ж як адресу писали: станція Боярка, село Будаївка. Бо до кожного поїзда причіпляли поштовий вагон і потім на станції його розвантажували.

Мій батько — Григорій Іванович Митрофанов. Прізвище мав російське, але чуваське коріння. Я там був один раз із матір'ю. Темні люди, ніхто не знав російської мови. Батько був дуже грамотним, добре розбирався в медицині. Під час Першої Світової війни він працював санітаром. Одружився з мамою 1910 року. Взагалі вони жили в Києві. Вже через рік народився первісток, мій старший брат Олександр. Всього в родині було четверо дітей: сестра Валентина (1913), брат Юрій (1918) та я (1923). Всі діти, крім мене, народилися в Києві.

Київ у ті роки багато разів переходив із рук в руки, і жити там було важко. А в Будаївці жила наша рідна по маминій лінії. Бабуся Марія народилася 1855 року. Заміж вона вийшла в Мархалівку за чоловіка, який прослужив 15 років. А тоді брали до армії у 25-річному віці. Тож йому було 40 років, а їй — 18. Звали діда Вакула.

Переїхали ми в Будаївку 1918 року. Батько залишив чотирьох дітей і втік ще в 1927 році. Брат згодом одружився, сестра поїхала до Києва, другий брат поїхав з батьком на його батьківщину. Та й добре, що поїхав, бо мав дуже поганий характер. Я залишився один з матір'ю.

1931 року пішов до школи для дітей залізничників (нині Боярська ЗОШ № 2). До школи діти ходили з Будаївки, Малютянки, Забір'я, Мотовилівки, Василькова, Жулян. Класи були дуже великі.

Провчився аж до 1940 року, бо вчився погано і мене двічі залишали на другий рік. Але я дуже любив читати. Як візьму до рук цікаву книжку, забуваю про всі уроки.

Маму звали Одарка Вакулівна, вона 1889 року народження. Була неграмотна. У 1934 році під час ліквідації неграмотності мама ходила до школи, навчилася писати і читати.

Продовження на стор. 4

#БУДЬ_ЯК_БОЯРКА



За останніми даними громадської організації Transparency International Україна, Боярка посіла 16 місце у рейтингу прозорості міст України Transparent cities/Прозорі міста.

Боярка вже другий рік поспіль є учасником рейтингу прозорості. Розпочали ми у червні 2017 року з 94 місця.

«Цього разу місто не просто підвищило на 10 кількість балів у Рейтингу прозорості, завдяки чому перемістилося на 16 місце, а й ввело два крутих розділи на сайті.

Перший — «Відкритий бюджет», в рамках якого ви можете проглянути доходи та видатки міста в зручній та зрозумілій

формі, а також порівняти бюджети різних міст, проглянути бюджет за ключовими показниками, ознайомитися з картою ремонту доріг та кілька інших крутих функцій.

Другий розділ — перелік членів конкурсної комісії, які здійснюють відбір претендентів на роботу у виконавчі органи», — йдеться у дописі ТІ на сторінці у Фейсбук.

На офіційному порталі Боярської міської ради з'явилися також нові сервіси — карти-реєстри. Тепер боярчани мають відкритий доступ до інформації про житлові та нежитлові приміщення у власності громади. Для боротьби з незаконною

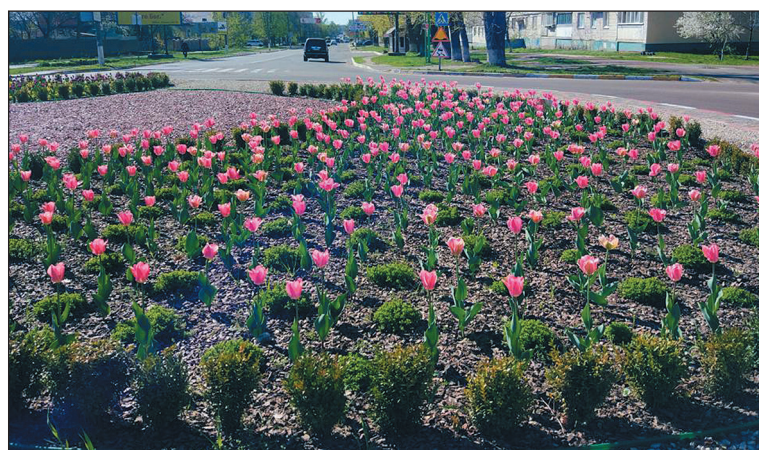
рекламою створена карта всіх об'єктів зовнішньої реклами, власники яких мають дозвіл та сплачують кошти до бюджету.

Нестандартні нововведення Боярки навіть спонукали Transparent cities/Прозорі міста ввести хештег #будь_як_боярка!

Цитуємо допис Transparent cities: «Боярка нас не перестає радувати своїми нововведеннями. Тож ми вирішили завести новий хештег — #будь_як_боярка.

Місто не просто виконує рекомендації ТІ, а імпровізує і додає такі круті сервіси, як карта-реєстр комунального майна чи карта всіх об'єктів зовнішньої реклами, яка створена для боротьби з незаконною рекламою в місті».

КВІТИ НА КЛУМБИ



Відтепер наше місто зустрічає своїх жителів та гостей квітами. Невеличка частинка Нідерландів з'явилася в Боярці. Нещодавно облаштовано в'їзну клумбу на кругу по вул. Білогородській.

Дуже прикро, що не встигли люди намілюватися красою, як дехто почав красти квіти з клумби. Зупиніть-ся, люди, у кого крадете?!

«ВЛАШТУЙТЕ НА РОБОТУ» ДІТЕЙ



Щоб кожна дитина мала шанс реалізувати свій потенціал!

12 травня в Боярці стартує четвертий сезон міжнародного проекту «Місто професій».

Це наймасштабніший профорієнтаційний проект в Україні, участь в якому можуть брати діти віком від 3 до 18 років. На вході до паркової зони кожна дитина

на зможе отримати паспорт та «влаштуватись на роботу». Кожну професію створюють справжні професіонали своєї справи — поліцейські, рятувальники, лікарі, фармацевти, футболісти та ін.

Головна мета проекту — продемонструвати дітям мож-

ливості дорослого світу. Щоб кожен мав змогу обрати в майбутньому не просто професію, а улюблену справу.

Запрошуємо всіх охочих у суботу, 12 травня з 12:00 до 15:00 до парку Перемоги.

Ініціатором та організатором заходу виступає Міжнародний діловий журнал «Community» та Благодійний фонд «Місто професій» в особі керівника Тетяни Люльки.

Додаткова інформація за тел.: (093) 586-78-00

Вхід дорослим тільки в супроводі дітей!

НЕБАЙДУЖІ БОЯРЧАНИ ЗРОБИЛИ МІСТО КРАЩИМ



Леся Калениченко

21 квітня у Боярці проведено еко-толоку. Свій вихідний день частина боярчан присвятила спільному прибиранню рідного міста. Ініціатором еко-толоки став неформальний рух «Небайдужі боярчани» (НЕБО).

До акції долучилися як громадські активісти, так і звичайні боярчани, які хочуть зробити своє місто кращим.

«Ми у нашому подвір'ї облагородили дитячий майданчик. Пофарбували, щоб зробити життя дітей яскравішим», — розповіла жителька будинку по вул. Білогородській, 51.

За задумом ініціаторів, всі охочі могли вийти на прибирання біля свого будинку або місця роботи. Для цього було визначено 22 великі локації, які найбільше потребують упорядкування: парки, озера, майданчики, ліс.

На території танцювальних майданчиків у парку Перемоги прибрали сухе листя та сміття; біля кінотеатру «Космос» висадили мальви; у внутрішньому дворіку будинку по вул. Білогородській, 51 пофарбували паркан та лавки на дитячому майданчику; біля входу в ліс з боку будинку відпочинку «УТОС» прибрали сміття.

Варто зазначити, що зібране сміття активісти сортували і розкладали в окремі мішки з відповідними написами.

Громадська активістка Марія Кириленко розповіла, що часто люди скаржаться на тих, хто смітить, і з негативом сприймають такі прибирання: «Зазвичай, коли починаються весняні прибирання, виникає дуже багато негативу. Люди кажуть: ось, із нашим народом... Тому моя порада така: виходьте прибирати. Тоді ви побачите людей, поруч із якими варто жити».

КП «БГВУЖКГ» ПОВІДОМЛЯЄ

За другу половину квітня 2018 року працівниками виробничих дільниць:

- своєчасно ліквідовано аварійні ситуації, згідно із заявками мешканців, що надійшли до аварійно-диспетчерської служби, в т. ч.:
- усунено забиття каналізації в будинках по вул. Волгоградській, 20; Молодіжній, 77, п. 3; Білогородській, 25, п. 6; Пастернака, 76; Лінійній, 30, п. 2; Молодіжній, 12/2;
- замінено центральні крани водопостачання у п'яти квартирах житлового фонду;
- проведено роботи в електрощитових будинках по вул. Лінійній, 28; Білогородській, 23; Незалежності, 23; поновлено освітлення на міжповерхових майданчиках у будинку по вул. Білогородській, 27;
- проведено роботи із заміни канату підйому кабіни ліфта по вул. Б. Хмельницького, 98, п. 2;
- поновлено вуличне освіт-

лення території дитячого садку «Лісова казка» та прилеглих вулиць (замінено 10 ламп освітлення);

- закріплені «парапети» на даху будинку по вул. Молодіжній, 77 (бібліотека), які були пошкоджені буревієм;

Працівниками дільниць благоустрою продовжуються роботи, передбачені заходами двомісячника благоустрою в м. Боярка:

- висаджені квіти на «Тарасівському колі»;
- вивозиться негабаритне сміття від існуючих контейнерних майданчиків; ліквідовуються несанкціоновані сміттєзвалища; вивезено приблизно 300 т сміття;
- підрядними організаціями розпочато ямковий ремонт дорожнього покриття вулиць, проведено ремонт вул. Молодіжної, Шевченка, Київської, Грушевського, Тарасівського кругу. Роботи по ремонту доріг тривають.

ОГОЛОШЕННЯ

12 квітня 2018 року виконавчий комітет Боярської міської ради прийняв рішення № 19/5 «Про створення тимчасової комісії з надання одноразової матеріальної допомоги на придбання житла особам, які потерпіли внаслідок невиконання ДП «Дніпровський круг» своїх зобов'язань за договорами передачі майнових прав на квартири в будинку за адресою: м. Боярка, вул. Білогородська, 51 корп. 6».

З метою визначення кола осіб, які потерпіли внаслідок

невиконання ДП «Дніпровський круг» своїх зобов'язань за договорами передачі майнових прав на квартири в будинку за адресою: м. Боярка, вул. Білогородська, 51 корп. 6, рекомендуємо громадянам, права яких порушені, звернутися до виконавчого комітету Боярської міської ради за адресою: Київська обл., Києво-Святошинський район, м. Боярка, вул. М. Грушевського, 39, каб. 6.

Додаткову інформацію можна отримати за тел.: (04598) 40-275, 41-678.

ДАРУНОК ПЛАНЕТИ – ЛІС МОЛОДИЙ

Радіслав Кокодзей

Нині триває Всеукраїнська акція «Відтворимо ліс разом». За сприяння Боярської лісо-дослідної станції — організатора і координатора цієї акції у нашому місті — відбуватиметься відтворення нових лісів на площі 150 га.

Активно долучилися до участі добровільні помічники — жителі та молодь Боярки. 18 квітня в посадці нових лісових насаджень поблизу вулиці Піщаної в історичній частині міста взяли участь учні 8-Б та 3(7)-Б класів Боярського НВК «Колегіум — ЗОШ І-ІІІ ступенів № 3» під керівництвом вчителя біології та екології Наталії Шалабай, а також учні 3-А класу Боярського НВК «Гімназія — ЗОШ І ступеня» під керівництвом вчителя Олени Міщенко.

Старші учні висаджували сосни, молодші — жолуді, з яких обов'язково виростуть могутні дуби. Учні Боярської гімназії зранку вже відвідали Боярську ЛДС, і після екскурсії до висадки молодих рослин приступили вже майже фахово. А для учнів Боярського колегіуму участь у посадці лісу є ще й першим (підготовчим) етапом написання учнівських дослідницьких робіт.



ЗАВІТАЛИ УПРАВЛІНЦІ ЗІ ВСІЄЇ УКРАЇНИ

18 квітня до Боярки з робочим візитом завітали управлінці зі всієї України. Відвідування нашого міста — частина навчального курсу, який вони проходять у Національній академії державного управління при Президенті України. Це гості з різних куточків країни та різного виду зайнятості: підприємці, представники обласних та районних адміністрацій Тернопільщини, Сумщини, Полтавщини, Закарпаття, апарату Президента України, Національної ради з питань телебачення та радіомовлення, навіть співробітниця СБУ.

Під час робочої зустрічі делегація у складі 30 осіб заслухала звіт Боярського міського голови Олександра Зарубіна за 2017 рік. Презентацію провели перший заступник міського

голови Валерій Шульга, заступник міського голови із соціальних питань Тетяна Кочкова та заступник міського голови з питань ЖКГ Віталій Мазурець.

За словами першого заступника, цей звіт першими почули саме гості нашого міста. Звітвання про діяльність міської ради у 2017 році переросло у жваве обговорення однієї з найголовніших подій минулого року — рішення про об'єднання громад Боярки та Забір'я. Члени делегації радо ділилися своїм досвідом створення та упорядкування спроможної ОТГ, а також давали поради для нашого міста.

Слухачів Національної академії запросили також до Боярського краєзнавчого музею, щоб ознайомити з історією нашого краю. Екскурсовод музею Лідія Золотаренко розповіла

цікаві моменти з минулого Боярки та показала експозицію, присвячену сучасним подіям в Україні. Також увагу гостей привернула виставка картин Андрія Коваленка, яка нині експонується у музеї.

Наступна зупинка гостей з Національної академії — завод «VENTS», який знаходиться у Боярці. У сучасній виставковій залі делегації продемонстрували зразки різноманітних вентиляційних систем, які виробляють на заводі. Гості відвідали також один із робочих цехів компанії.

Члени делегації з Національної академії, як і представники Боярської міської ради, залишилися задоволені зустріччю. Обидві сторони обмінялися візитівками та домовилися про подальшу співпрацю.

ФОТОФАКТ



Апарат виконавчого комітету Боярської міської ради, працівники КП «Боярка-інформ», КЗ «Боярська ДЮСШ» долучились до еко-толоки, що відбулась у місті 21 квітня.

Прибирали ліс навколо озер Шкільне і Лісове. Команда складалася з 42 осіб, серед них 2 дітей. Найменшому учаснику 5, а найстаршому — 60 років.

Сміття сортували. Зібрали 24 мішки скла, 17 мішків пластику, 30 мішків загального сміття і 3 автомобільних шини.

ОЗЕЛЕНЕННЯ МІСТА



17 квітня працівники апарату виконавчого комітету Боярської міської ради висадили на ділянці довжиною приблизно 150 м по вул. Незалежності до вул. Б. Хмельницького понад 300 зелених насаджень — кущів спіреї.

Як розповіла заступник Боярського міського голови Тетяна Кочкова, ідея засадження зелених зон вздовж нових тротуарів належить Боярському міському голові Олександр

Зарубіну. Адже проблему благоустрою міста потрібно вирішувати комплексно.

Також до висадки рослин долучилися працівники КП «БГВУЖКГ», Боярської ЗОШ № 4 та студенти III курсу групи ПК-15 спеціальності «Промислове квітництво» напрямку «Агрономія» Боярського коледжу екології та природних ресурсів під керівництвом викладача Надії Стороженко.

ЕКОЛОГІЧНА НЕБЕЗПЕКА У 6 КІЛОМЕТРАХ ВІД КИЄВА

Сергій Луга
голова ГО «Обрії Київщини»

Київщині притаманна не одна екологічна проблема. У першу чергу, мова йде про радіоактивну проблему, яка пов'язана із аварією на Чорнобильській атомній станції, забруднення викидами від автотранспорту, зміни в складі повітря через надмірні шкідливі викиди хімічних речовин в атмосферу, забруднення токсичними відходами.

Києво-Святошинський район не став винятком. Як відомо, у селі Крюківщина знаходиться сміттевий полігон, який за документами має займати 15 га, а фактично займає території 27 га. Понад два роки тому Києво-Святошинська районна влада тимчасово закрила полігон, після протестів місцевих активістів, які вимагали припинити руйнувати екологію, наносити шко-

ду довкіллю та здоров'ю людей. Саме на цей полігон було вивезено 40 т відходів, які надходили зі Львова під час екологічного колапсу у Прикарпатті.

Сьогодні полігон тимчасово не працює, але це не вирішує нагальних екологічних проблем, із якими щоденно стикаються жителі як села, так і прилеглої території. Тонни небезпечних речовин до сих пір потрапляють у ґрунти та переносяться водою на великі відстані, отруюючи воду у криницях населених пунктів — сіл Крюківщина, Тарасівка, Юрівка.

Вирішенням цієї екологічної проблеми може стати будівництво сміттєпереробного заводу із залученням вітчизняних та іноземних інвестицій. Звичайно, це тривала та складна робота — знайти інвестора, але її можна досягнути тільки спільними зусиллями за участі місцевої та центральної гілок влади.

ВОНИ – ПЕРШІ



Радіслав Кокодзей

Згідно з Указом Президента України № 33/2018 «Про звільнення в запас військовослужбовців строкової служби, строки проведення чергових призовів та чергові призови громадян України на строкову військову службу у 2018 році», в Україні розпочався весняний (квітень-травень) призов.

21 квітня у Вишневому біля

пам'ятника Тараса Шевченка урочисто проводжали на службу до Збройних Сил України перших 27 призовників 2018 року. З них 8 — боярчани.

Указ Президента України зачитав в. о. військового комісара Києво-Святошинського військкомату Олексій Вдовенко.

З молитвою та напутнім словом до призовників звернувся настоятель Свято-Покровської парафії УАПЦ м.

Боярки військовий капелан Димитрій Присяжний. Отець Димитрій, який напередодні повернувся з чергової поїздки до зони АТО — з-під Донецького аеропорту — вручив кожному призовнику іконки Святої Покрови та ладанки.

Мистецьким дарунком майбутніх воїнів привітали вихованки ансамблю «Зіроньки» Вишнівської дитячої школи мистецтв.

У БОЯРЦІ ВИСАДИЛИ 3,5 ТИСЯЧІ ДЕРЕВ



15 квітня у нашому лісі було висаджено дерева з ініціативи ГО «ВелоБоярка» та за сприя-

ня Боярського лісництва. ВП НУБіП України «Боярська лісова дослідна станція» надали

саджанці та інструменти, а також провели інструктаж та охоче допомагали активістам.

Для посадки дерев була виділена ділянка площею 0,5 га. За інформацією Боярського лісництва, на цій ділянці була пожежа, після чого дерева висохли і приваблювали шкідників. Тому їх довелося зрізати, щоб не наражати на небезпеку інші ділянки лісу.

Приємним сюрпризом для організаторів стала кількість очочих долучитися до цієї акції. Прийшли не тільки дорослі, але й діти, які допомагали батькам висаджувати дерева. Загалом близько 40 активістів майже за 3 години роботи висадили 2,5 тисячі саджанців сосон та 1 тисячу дубів.

Представники Боярського лісництва зазначають, що побачити результати своєї роботи боярчани зможуть вже за рік.

ВШАНУВАЛИ ЧОРНОБИЛЬЦІВ



25 квітня біля пам'ятного знаку жертвам Чорнобиля відбувся мітинг-реквієм, присвячений річниці аварії на Чорнобильській АЕС.

Біля Свято-Михайлівської церкви зібралися ліквідатори аварії на ЧАЕС, члени громадських організацій, представники Боярської міської ради, боярчани.

Поминальний молебен за загиблими у Чорнобильській катастрофі відслужив протоіерей,

настоятель Свято-Михайлівської церкви Віктор Мерзлікін.

«Ця трагедія назавжди залишиться у нашій пам'яті, адже торкнулася кожного із нас, — зазначив перший заступник міського голови Валерій Шульга. — Давайте подякуємо тим людям, хто віддав своє життя і своє здоров'я заради нашого майбутнього».

Голова Боярської міської організації «Союз Чорнобиль України» Юрій Івченко від іме-

ні чорнобильців озвучив низку проблем у медичній, соціальній, житловій сферах.

Пам'ять ліквідаторів аварії було вшановано хвилиною мовчання та покладанням квітів до пам'ятного знаку.

Урочистості продовжились у Будинку культури, де вихованці студій «Зорепад» та «Golden dance» порадували присутніх виступами. До музичного подарунку долучився також заслужений артист України Вячеслав Гога.

КП «БОЯРКА-ВОДОКАНАЛ» ЗАПРОШУЄ НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ:

- електромонтера
- муляра
- електрогазозварників
- штукатура
- слюсарів-ремонтників

ЗА ДОВІДКАМИ ЗВЕРТАТИСЯ ЗА ТЕЛЕФОНАМИ:
(04598) 41-165 – відділ кадрів, (04598) 41-265 – приймальня

Втрачений диплом бакалавра з відзнакою КВ № 30577484 про закінчення Вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» від 20 вересня 2007 року, виданий Стародубенку Олександр Володимировичу, вважати недійсним.
Втрачений диплом магістра з відзнакою КВ № 33007526 про закінчення Вищого навчального закладу «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» від 21 липня 2006 року, виданий Стародубенку Олександр Володимировичу, вважати недійсним.
Втрачений військовий квиток, виданий Києво-Святошинським районним військовим комісаріатом Цейзару Андрію Вікторовичу, вважати недійсним.

НАГОРОДА ЧЕРЕЗ 73 РОКИ



Продовження зі стор. 1

БАТЬКА ТАК І НЕ ПРОБАЧИВ

Перед тим, як поїхати з Будаївки, батько затіяв одну справу. Хотів у Забір'ї відкрити магазин. Зібрав гроші, поїхав у Київ за товаром і не повернувся. Невдовзі мама отримала листа, де говорилося, що батька обікрали, і він з горя утопився. Але мама не повірила. Поїхала до соцзабезу, бо він після поранення на війні стояв там на обліку. І дізналася, що батько знявся з обліку. Мама зрозуміла, що він задалегідь все спланував і просто втік, залишивши сім'ю без грошей.

Після цього мати мусила щось діяти. Нашкребла трохи грошенят і поїхала у Київ на Євбаз. Це був дуже великий базар. От вона ходить по рядах, а один єврей до неї: «Што ви ходіте, покупайте семечки!» Мама каже, що грошей мало. «А скільки ж єсть?» Він подивився, скільки у мамі грошей, та й відсипав їй кілька відер насіння — вдвічі більше ніж мама могла купити. Мовляв, продасте, привезете борг. Це було якраз перед храмом у Забір'ї. Мама продала швиденько та й на другий день мерщій поїхала повертати борг. «Што ви так спешите?» — допитався єврей, — могли би позже привезти». А мама відповідає: «А нашо мені чужі гроші?» За всяку роботу бралася, важко їй було.

Ми тоді жили на вул. Польовій. А з того боку Будаївки ліс був поганий. Доводилось через залізницю по дрова ходити. А Юрко, старший брат був такий ледачий, поганий. Бувало, мама попросить його підійти до переїзду, допомогти, а він ніколи не вийде.

Вже як я підріс, то заготовку дров взяв на себе. Збирав шишки, ламав гілляки. Знаходив сучостій і зрізав.

Тоді почалась голодовка 1933 року. Мама поїхала на базар. Там все було, тільки в селян не було грошей. На базарі познайомилась з жінкою, яка продавала олію. Та дала їй на продаж сулію олії. «А як я не принесу гроші?» — питається у продавчині. «Принесеш, по тобі видно!»

Мама олію продала і повернула гроші. Вже потім на базарі всі до неї зверталися: «Даша, іди до мене». І давали їй товар на реалізацію.

Так мама навчилася торгувати. Але бувало всякого. Прийду зі школи — немає що їсти. Згадаю, як мати щось готувала, та й зварю пшоняний супчик або замішу тісто, зроблю щипанки, зварю їх в окропі. Отак ми й жили з мамою до війни. Не було в що взутися. Старі черевики — зав'язу підшву та й іду до школи. Досі батька не можу простити, що кинув нас.

ПОДРУЖИЛИСЬ ФІЗКУЛЬТУРА З МАТЕМАТИКОЮ

Взимку топити було нічим. А мені 11 років. Я побачив, що хлопці ходили на станцію, стрибали у вагони з вугіллям, а потім біля насипу скидали на землю, вистрибували самі і збирали. Ото і я один раз так зробив. Взяв відро. Стрибнув на ходу і приніс додому відро вугілля. Мама дізналася про це і заборонила мені так чинити. Мама мене ніколи не лаяла, оце може один раз.

Якось у п'ятому класі ми здавали іспит. У дві зміни. Я просидів до кінця першої зміни, Іван Кіндратович Васюк вчитель математики, вже збирає портфель.

«А як же я?» — питаю. «А ти прийдеш на другу зміну».

Вже й друга зміна здала іспит, дійшов до букви «я», а мене все не викликає. Я вже наслухався математики за цілий день. Виявляється, він мене навмисно тримав цілий день, щоб я сидів спокійно і не балувався.

Після закінчення 7 класів думав: куди йти? Був у нас такий Микола Константинов, жив через дорогу коло Пухальських, то він вчився у фізкультурному технікумі. Там його дядько викладав російську мову. Каже Коля мені: «Іди до нас вчитися, там стипендія гарна — 200 рублів». Я й подався в технікум, адже був дуже спортивним: добре бігав, плавав, не пропускав жодного змагання на лижах. Пройшов комісію, мене прийняли. Потрібно було здавати іспити, а там головне було здати математику письмово та усно. Але що цікаво, у школі я ніколи навіть «чотири» не мав з математики, а на вступних іспитах здав на відмінно і усний, і письмовий екзамени. Я навіть нині пам'ятаю екзаменаційні запитання. Уявіть, що я один серед

всіх вступників здав математику на відмінно. Диктант я написав на «два». Тож іду забирати документи, кажу сам собі: не вмієш головою працювати, іди працюй руками.

Приходжу, а секретарка каже мені, що зараз комісія засідає і має вирішити, що зі мною робити. А Константинов дізнався через дядька, що мене зарахували, бо, мовляв, математик «стояв» за мене горою.

І вже потім, під час навчання в технікумі, мої однокурсники як не зроблять завдання, то кажуть, що не було світла чи ще якась причина, а викладачі відповідали їм: якби Митрофанов сказав, що не було світла, ми повірили б, а вам — ні. У фізкультурному технікумі я потрапив до сильнішої групи.

Мама мені давала на день три рубля. На один рубль я купував собі 8 папірос «Труд» на цілий день, бо я вже почав курити. Мені вистачало на весь день. А в 1953 році я кинув курити.

СІВ НА ПОЇЗД В ОКУПАЦІЮ

Провчився я в технікумі один рік. Почалася війна. Німці рухались дуже швидко. Керівництво не знало, що з нами робити. Мені було 18 років. Викликали нас до военкомату, частину хлопців забрали, а нас відпустили по домівках. Мій брат Олександр жив у Києва на вул. Толстого. Я й пішов до нього. Племінник попросив зробити йому літачок. А тут заходить дівчина, а невістка каже їй: «Вассанта, подивися, який у нас є жених». Наче у воду дивилась. Вассанта Олександрівна Грищенко стала моєю дружиною в листопаді 1947 року.

Я поглянув на неї. Гарна дівчина, вчилася тоді ще в школі, але мені було не до дівчат, то вже після війни... Під час окупації німці вигнали сім'ю Вассанти з будинку і вони переїхали до Боярки — їх родичка працювала завідувачкою в дитсадку по вул. Шевченка.

Так от. Побув у брата і вирішив повернутися додому. Зустрів на вокзалі товариша Толю Янкевича. Квитків на Фастів не продавали, бо не ходили поїзди. Коли раптом оголошують, що до Боярки їде поїзд. Доїхали ми з товаришем до Жулян. А далі — пішки. Дійшли до складів (нині по вул. Садовій) — тоді вони були військовими. А назустріч виходить лейтенант. «Ви куди?» Відповідаємо, що додому. А він нам: «Завтра тут вже будуть німці».

Толя жив поруч зі складами. А ми жили на вул. Пролетарській. Я проснувся рано і вирішив піти на рибалку на Лодочний ставок. Поруч зі ставком жив дід Воробей. Бачу, він уже сидить на березі. Тільки почав дід про Першу Світову щось розказувати, аж гульк, а по містку вже йдуть німці. Біжу додому, а там теж вже повно німців.

Вони зняли з мене кепку і побачили, що в мене чуб — отже, не солдат. А Толя Янкевич сидів три дні в погребі, бо наші, відступаючи, підірвали склади і там все горіло і вибухало.

Мама на той час була в Києві, а я тут. Деякий час жив у Скитку. Потім попросив тітку відвести мене в Янковичі до родички. Бо ж в нашій хаті були німці. А нас усіх вигнали, мовляв, прифронтова зона.

Дійшли ми до Мархалівки. Там жили наші родичі — дядько Логвин та тітка Улита. Від тітки довідалися, що в Янковичах всіх людей теж повиганяли. Так я й залишився в Мархалівці.

Пожив там, поки німці не зайняли Київ. Потім повернувся пішки в Київ до мами і додому.

Поруч із нами жив Степан Сперкач. Він вступив до поліції. І все за мною бігав, щоб відправити до Німеччини. Вдень він мене не займав, а вночі раптом приходив. А я спав на горіщі і драбину затягував нагору.

Та якось восени я гуляв біля вокзалу і зустрів однокурсницю Зіну Брайловську. Розказую їй свою біду. Вона мені порадила, щоб я йшов на роботу, бо тих, хто працює, мовляв, не забирають до Німеччини.

Поїхав на завод, колишній «Більшовик», взяли мене учнем слюсаря. Дали довідку, що я працюю. І в першу ж ніч після цього поліцей прийшов по мене. Забрали мене. А поліція була там, де зараз музична школа. Начальником поліції був капітан Радянської армії. Він побачив мою довідку і відпустив.

Так я на заводі і працював. Був учнем у жестянщика. Мені потім по життю дуже знадобилась ця професія. Тоді там ремонтували паровози, насоси тощо.

НІМЦІ ТЕЖ ЛЮДИ

Нарешті наші війська підійшли до Києва, і я кинув роботу.

Вже гриміли вибухи. Прийшли в хату німці, сіли вечеряти. Один з них мене щось питає: «Люк іст?» Ледве здогадався, що вони цибулі хочуть. Дав я їм цибулі. Тут прибіг інший німець, вони все покинули і побігли. Я їжу їхню не займав. Невдовзі німці повернулися і все доїли. А на ранок прийшли наші війська. Це був листопад 1943 року.

Потім прибіг хтось і сказав, що Вассанту поранило осколком — поруч бомба впала. Німці вже відступали, але їхній санітар зробив Вассанти перев'язку. І я повів її додому. Більше я її не бачив аж до закінчення війни. Бо потім мені принесли повістку. Мені порадили йти в армію не зараз, а днів через десять, мовляв, як зараз, то зразу дадуть в руки гвинтівку і відправлять на фронт без підготовки. Я, щоб не вештатись по Боярці, поїхав у Київ, до мами. Зустрів викладача з технікуму. Під час окупації він працював у підпіллі. «Давай я тебе влаштую на роботу і тебе не візьмуть в армію», — каже мені. І прилаштував мене в залізничну майстерню. Зі мною був і Владик Пухальський.

Вже зима наступає, тиждень ми попрацювали там, холодно, голодно. Я й кажу Владіку: «Давай підемо в армію». Він і згодився.

Пішов я в Жовтневий військкомат на Шулявці. Лікар мене оглянув, сказав, що треба з собою взяти і звелів прийти наступного дня. На Сталінці ми зустрілися з Владиком. Так і потрапили в одну частину.

Я в артилеристи, а він — до саперів. Довели нас до Обухова, а там вже розподілили по частинах. Я був телефоністом.

З ТЕЛЕФОНІСТІВ — У РОЗВІДНИКИ

Невдовзі німці пішли в контрнаступ і ледве знову не захопили Київ.

Наші війська почали відступати, а 76 протитанкова батарея стояла на прямій наводці. І нас послали протягнути до них зв'язок.

Був у нас розвідник-орієн-

тувальник, який коригував роботу батареї. Дуже досвідчений. І ми з ним пішли до села Кравці, а там уже німці. Обійшли стороною. Добралися ще до якогось села. Жінка нас погодувала і поклала спати, а вночі розбудила, бо німці прийшли. Ми побігли, зустріли свою батарею, поїхали з нашими. Зупинилися, бо немає ні бензину, ні снарядів.

Коли це шукають розвідника, а мій напарник зголосився і взяв мене з собою.

Прийшли ми на місце і бачимо, що наші, відступаючи, покидали все. Коли раптом чуємо, що ревуть мотори, а нікого навколо немає. Виліз я на дах і бачу, що їдуть німецькі «тигри» і на них у маскахатах сидять німці — розвідка.

Ми бігом до наших, повідомили. Я залишився скраю наших позицій. Бачу: скрадаються німці попід дворами, я пальнув — одного поранив. А потім почали стріляти гармати. Німці відступили.

Згодом ми знову пішли в розвідку — надібали поранену дівчину з медсанбату, перев'язали її. Віднесли до місцевих жителів, щоб подбали про неї.

Якось біля річки Гнилий Тікч послали нас на розвідку у село. Ми вийшли за село, а там пре ціла колона німців. Повідомили наших. Так я став розвідником.

Пригадую, в одне село прийшли, а воно порожнє. Лише в одній хаті знайшли чоловіка з дитиною і дізналися, що німці вже пішли, а наші ще не прийшли. То була дуже важка доба: ми цілий день на ногах і голодні. Взяли цього чоловіка за провідника, а він благає: відпустіть, бо дитина мала. Я й відпустив його додому, а потім командир на мене так лаявся.

На ранок з'ясувалося, що ми потрапили в оточення. Налетіли німецькі літаки. Я тоді їх вперше і востаннє так близько побачив, схожі на наші кукурузники. Почалось бомбардування. Він робить розворот, кидає велику касету, касета розкривається і силуються маленькі бомбочки — 30 шт. Я опанував себе, знайшов невелике заглиблення, впау туди і переčekав. Після того, як все скінчилося, давай шукати наших, а нікого немає. Вже ніч настає. Зрештою, мене затримав патруль.

НАС НЕ МАЛИ ЗА ЛЮДЕЙ

Пішов я у піхоту на передову. Був тоді таким патріотом дурнуватим. Я ж не знав, що таке піхота. Там мене зустрів старлей і давав розпитувати, хто такий. Я розповів, він і каже: залишайся у мене, будеш помкомвзвода. Я добре стріляв. У взводі були кияни та васильківці. В оточенні ми ходили двічі в контратаку.

Брав участь у Корсунь-Шевченківській операції. Пам'ятаю села: Павлівка, Багва, Шубині Стави. То вже була північна частина Черкаської області. Дійшли ми до хутора Тихонівка і там зупинилися, а поруч знаходилось велике село Яблунівка. Німці пішли в наступ, солдати побачили німців — і тікати, мабуть, злякалися їх ще в 41 році. Я кричу: стій, та куди там. Добігли до лісу і зупинилися. Набігли офіцери і погнали нас в контратаку, німці відступили. Біжить старший лейтенант Крилов, високий, шинель на ньому теліпається, а тут друга колона німців пре.

НАГОРОДА ЧЕРЕЗ 73 РОКИ

Ми поставили станковий кулемет та інша зброя була, німці знову відійшли.

Коли бачимо: іде один німець, відстав, кульгає, зняв ранець і щось там шукає. Командир роти Крилов мене посилає: піди його візьми. Я взяв гвинтівку. Сtribнув через ярк, але стукнув підшвами об землю, а німець почув. Схопився за зброю, гвинтівка була на запобіжнику і він не встиг вистрілити, розгубився. Я йому кричу: «Хенде хох!» А він не реагує. Я вистрілив і попав йому в плече. Але не добивав його і ніколи цього не робив.

Послали мене на розвідку в Яблунівку, щоб дізнатися чи є там німці. І попередили, що це дуже небезпечно. Треба було йти по відкритій місцевості. Іду я і прощаюся з життям. Так дійшов до першої хати. Німців, на щастя, не було. Повернувся, а лейтенант каже, я тебе нагороджу. Це був 465 стрілецький полк, 1 батальйон, 1 рота. Яка дивізія — не пам'ятаю. Був я з ним один місяць і п'ять днів. А потім нас забрали звідти.

Не дали відпочити, навіть не нагодували як слід. Почало все танути, вода тече в окопи, а там чорнозем, озера скрізь, чоботи обліплені землею, шинель намокла.

Налетіли німці, почали бомбити. Дивлюсь, летить бомба, падає біля мене і — шубовсть в озеро, але не вибухнула. Пройшло два дні, перекинули нас на іншу ділянку. Ми окопалися, тільки пішли до скирти по соломі, повертаюсь, а наших уже немає — перекинули на інше місце. Правда, недалеко — в Село Товсті Роги. Німці стріляють, ми відповідаємо. Командира взводу поранило в ногу. Ми його на плащ-палатку, доставили до командира роти. Я йому доповідаю, а він мені наказує приймати взвод під командування: «Зараз підійдуть танки і будемо брати Товсті Роги».

Дійсно, прийшли танки, не радянські, а союзників. Танки в центрі, ми в супроводі, солдати як овечки — розтяглися, той стріляє, той — ні. Взяли ми село без втрат.

Вийшли за село, біля кладовища, зайняли рів. Місце виявилось невдалим — бо кладовище — хороший орієнтир. Прийшов командир роти, подивився. Праворуч на рівній місцевості були окопи.

— Треба зайняти ці окопи, — каже.
— Займемо, коли стемніє, — відповідаю.
— Треба зараз.
— Так нас же перестріляють!
— Тобі наказано — виконуй!

Був у мене у взводі один васильківець: маленький, худенький, слабенький, сам і окопу вирити не міг. Я його другим номером прикріпив до кулеметника, то вони вдвох вже копали окоп. Кажу йому: бери ящик патронів і в біжи в той окоп. Він раз — і проскочив. За ним іде кулеметник, не добіг і до півдороги, бах — він і впав.

Я виявлявся, кинув гвинтівку і між кагатами буряків побіг до кулеметника, а він вже мертвий. Командир кричить: «Назад!» А потім каже: «Гаразд, вночі візьмете».

Мені і тепер не зрозуміло: навіщо таке було робити?

РЯДОВИЙ КОМАНДИР ВЗВОДУ

Але до ночі ми не дочекалися. Внизу знаходилось село Виноград. Воно добре проглядалося. Спустились ми вниз, зайняли там оборону. Там стояли кілька тижнів. Зима, холодно. Годували нас двічі на день супом із гороху, а він старий, з кузьками. І по шматку хліба давали. Ми брудні, немиті, вошиві.

Якось приходить зв'язківець. Мовляв, мене викликає командир роти. Приходжу. Каже, що завтра будемо брати Виноград.

Ми стояли біля річечки, вище — наш полк. А від села відступала крайня хата, яку нам потрібно було захопити. Німці там були, але сиділи тихо. Дали мені помічника — старшого сержанта, який щойно повернувся з госпіталю. Ідемо вночі, він мене розпитує, яке в мене звання. Відповідаю, що я рядовий.

«А чому ж він мене помічником призначив?» — обурюється той. «Мене він знає, а тебе — ні», — відповідаю йому.

Радимось ми з хлопцями, що будемо робити. Вночі тишенько пішли до тієї хати. Не дійшли метрів 200 і залягли на сніг, чекаючи сигналу ракети. Лежали аж до ранку. Після сигналу побігли, німці проспali, вдарили один раз чергою і поранило знову того старшого сержанта. Він не пробув з нами й добу. Зайняли ми подвір'я. Німці отямилась, почали відстрілюватись. Були у мене у взводі два брати з Березівки. А це село було якраз поруч. За два дні до наступу вони попросили, щоб хоч одного відпустити додому, щоб їсти принести. Я подумав та й дозволив. Пішов молодший брат. На момент того наступу він ще не повернувся. Я з його старшим братом сиджу в хаті, відстрілюємось. Куля йому попала в приклад і розірвала. А потім ще й розривна йому прямо в лоб влучила. Дав команду хлопцям відступати, залишились я та кулеметник, щоб прикрити відхід.

Того ж вечора вернувся брат з харчами. Приніс і горілки. Ми пом'янули покійного, а він так плакав за братом.

На другий день нас перевели в інше місце. Нам дали висотку, почали окопуватися, а земля мерзла. Знову перекинули ближче до передової. Там було село Погибляк, зайшли ми до хати. Дали нам знову гороху на сніданок. По обіді налетіли літаки, почали нас бомбити. Ми по окопах поховалися. Одного киянина вбило. А товариша мого Сергія з Василькова поранило в ногу. До речі, скільки служив, не бачив, щоб когось рятували санітари. Не було їх у нас. Як хто важко поранений, то так і помирав. Тож перев'язую я васильківця, а він каже: Женя, от щоб нам зустрітися після війни. Відвезли ми його до самохідної пушки, там теж були поранені і їх забрали в тил.

РІЖКИ ТА НІЖКИ

Було це 19 лютого 1944 року. Ми йшли кудись, дали команду «залагти». Прийшов до мене новий начальник взводу. Домовились, що один буде на правому фланзі, а другий — на лівому. Раптом він каже: «Ой, мене поранило в ногу». «Іти можеш?» — питаюся.

Пошкандибав він. Як потім

з'ясувалося, наш командир втік в тил, щоб пересидіти, доки було гаряче. Що було з ним потім — не знаю.

Наткнулися ми на німців, відстрілялися, я підібрав собі автомат, бо в нас не було. Знову ми залягли, де нам сказали, і мусили там бути цілу ніч. Грілися як могли, ледь не танцювали. На світанку як накрили нас німці артилерійським вогнем і так прицільно, ми розбіглися, а зовсім недалеко, виявляється, були окопи. Можна ж було нас туди поставити!? Оце таке було командування. Вони нас і за людей не вважали — піхоту. Залишилися від нашого взводу «ріжки та ніжки».

БИНТІВ НЕМАЄ, ЛІКІВ — ТЕЖ

Прислали до нас у взвод 18-річного хлопця Юрія з Пуці-Водиці. Після тієї перестрілки шукаю його, кажуть, що він на нейтральній смузі залишився, поранений в обидві ноги. Мене командир роти лає, що всі кулемети там залишилися. Іди, мовляв, кулемети забирай.

У мене ж думка, що треба Юрка забрати. Хлопці знайшли якусь підстилку, гвинтівку я не брав. Повзу і гукаю його, коли бачу: він рухається мені назустріч, на руках підтягається, бо обидві ноги поранені. Я його на якийсь матрац поклав, встав і потяг. Німці не стріляли — побачили, мабуть, що я тягну пораненого.

Ждемо команду йти на Бужанку, що на Черкащині. Скільки йшли, не пам'ятаю, а потім почався обстріл і мене осколком по голові бахнуло. В очак потемніло. Впав, а як все закінчилось, дістав я індивідуальний пакет, перев'язав собі голову. Говорю командирі роти, що піду в санроту. А там немає перев'язувальних матеріалів та ліків. Послали мене та інших поранених у пересильний госпіталь. Іти важко, голова болить. Ледве дійшли. Там вже мене якось перев'язали. Написали: сліпе осколочне поранення і послали в госпіталь.

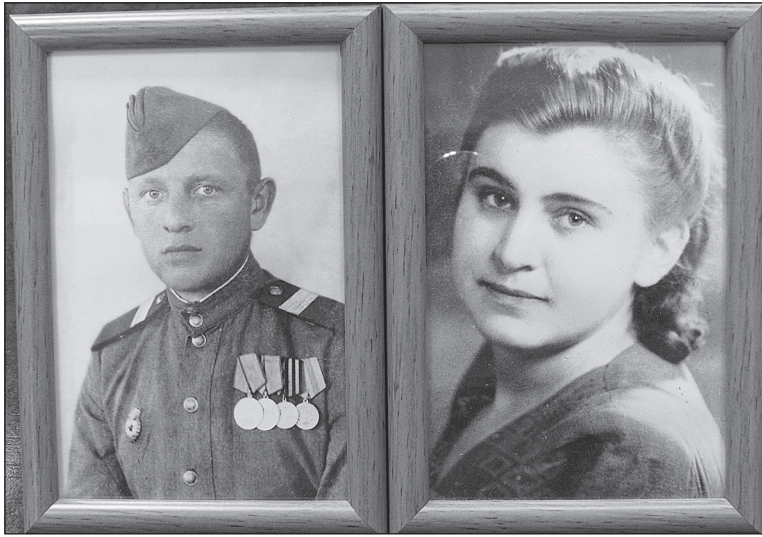
Пішли. Машини не зупиняються. Я підбив хлопців лягти на дорозі. Зупинилась машина. Полаялись з водієм, але він таки нас відвіз до госпіталю під Обуховом в село Покровку. Через кілька днів я вже добре почувався. На початку березня мене відправили в частину. Потрапив у 105 запасний полк. Послали мене на курси сержантів.

Почалося літо, а я вдягнений у те, в чому був зимою: ватяні штани, шинель і шапка. Черевики порвалися, ходив босий.

А вже як відправляли на передову, вдягли в нову форму, видали англійські черевики і шинель. Потрапив я в 337 стрілецьку дивізію. Призначили мене знову командиром взводу.

«УРА» БУЛО ДУЖЕ РІДЕНЬКЕ

Ми були на другій лінії фронту. Це був генеральний наступ. Навколо все кипіло і бахкало. По замінованому полю рухались поміж стовпчиками. Спекса, пилюка стовпом. Воду всю випили. Ідемо і бачимо: справа село, а там німці. Ми сходу розвертаємось і в атаку. Вони від несподіванки не дуже опиралися і побігли. Оце вперше і побачив як німці тікають. Підстрелив офіцера, а у нього був парабелум. Всі офіцери ганялися за такими пістолетами.



Зняв з нього ще й бінокль. Вибали тих німців.

Аж тут прибіг командир роти: «Митрофанов, кажуть, у тебе пістолет є?» Віддав я йому і пістолет, і бінокль. І хто йому сказав, не знаю.

Дають команду брати висотку. Кричимо: «Ура», а воно таке ріденьке, бо нас мало і лінія розтягнена. Бачу, хлопці падають, а санітарів немає.

Назустріч мені — німецький офіцер кричить, щоб я його не вбивав. Побачив я у нього годинник. А у мене його ніколи не було. Забрав я годинник, залишив німця і побіг далі, а його не вбивав.

Село. А пити хочеться. Стоїть маленька хатка. А там біля капопіра німці лаштують кулемет. Я по них давай стріляти. Вони сховалися і потім побігли. Проходжу повз хату, а з вікна хтось як вистрелить. Дістаю гранату — і туди. А звідти поросся від переляку вискочило. Зайшов до хати, а там — румун. Думаю, от дурень, навіщо стріляв, я й не думав у ту хату заглядати. Сидів би тишенько.

Ми з солдатами взяли село, а німці тікали масово.

Вийшли ми за село, там німців немає, румуни. Почав я з ними говорити, щоб вони здавались. Вони не стріляють і ми не стріляємо. Пішов один старшина до румунів, а хтось із них вистрілив, старшина упав. І ось усі зірвалися і на ту висоту! Вибали румунів і погнали їх. Зайшли в наступне село. І так далі рухались.

Пройшли всю Румунію, Трансильванію. Залишилося нас 14 осіб у взводі.

Якось оточили нас німці, але врятувала кукурудза. Нам дали доручення піти в розвідку, і знайти вихід. Я беру кількох хлопців. Знайшли ми дорогу.

Зайняли наші нові позицію. Викопав окоп, чекаю поповнення. Прийшло 10 узбеків і три українця: батько, син і зять. Серед них був лише один сержант — артилерист, решта не військові. Дали їм зброю. Я з ними займався, вчив. Через кілька днів послали нас на передову. Пішли ми ланцюжком один за одним. Німці почали стріляти і подеколи розривними кулями. Кукурудза тільки пахкала. Як почули мої новобранці постріли, давай тікати. Ледве їх зупинив. Знову йдемо, і так кілька разів. Ледве довів, а командир лається: де ви ходите?

І ось команда — йти в наступ. Я встаю: «Взвод, за мною!», а вони як рвонуть назад. Пошастило їм, що мені куля в ногу влучила. У медсанбаті побачив одного з узбеків, пораненого в м'яке місце, так тікав.

АРМІЯ МЕНІ ДУЖЕ НЕ ПОДОБАЛАСЬ

Знову відправили мене в запасний полк. Це було вже в Угорщині. Тримали нас там аж до зими. Перед Новим роком нас відправили в частину до Чехословаччини. Доки ми добирались, нашу частину відправили під Будапешт, вертаємось назад. У частині я все думав, як би мені знову потрапити в розвідку, щоб не сидіти в піхоті, в окопах.

Почали нас відбирати, кого куди. Про розвідників ніхто не питав. Думаю, що все, знову піхота. Привезли нас в батальйон. Виходить капітан, а на ньому погони танкіста.

«Розвідники є?» — питає. «Я-а-а!», — як закричу у відповідь.

Ми стояли під Балатоном в Угорщині. Одного разу ходили в розвідку боєм. Дали нам по сто п'ятдесят грам. Правда, я не пив, бо взагалі не любив цього. Ми могли б німців накрити, бо вони не очікували. Але спеціально крик, гвалт підняли. Німці ушкварили по нас. Ми побігли назад, але так треба було, щоб німці проявили себе. Я вскочив в окоп, а там німець вбитий лежав, то зміг лише голову сховати. Пересидів стрілянину і потім поповз до своїх.

1 квітня 1945 року кажуть мені, що направляють мене в училище. Відправили нас у штаб дивізії до югославського кордону. Треба було пройти співбесіду. Я її не пройшов, бо був у окупації. Але я цим не переймався. Армія мені дуже не подобалась.

Знову я попав в свою 337 частину в навчальну роту. Там мене і представили до нагороди за один з боїв. Капітан Мусієнко представив мене до Ордена Вітчизняної війни. А виявляється, що командир корпусу підписав наказ про моє нагородження лише в липні. І нагородили мене тоді Орденом Червоної Зірки, але не вручили.

Онука Саша дивилась щось в Інтернеті, знайшла перелік нагороджених солдатів. І побачила, що я нагороджений Червоною Зіркою та медаллю «За відвагу». А я всі ці роки думав, чого мені не дали ту нагороду.

Війна закінчилась 9 травня. Того вечора я ще ходив у розвідку.

Служив до 1947 року. Нашу дивізію на початку літа 1946 р. розформували. Я попав у танковий полк, що знаходився в Коломиї. Там служив до лютого наступного року.

З Вассантою одружився в листопаді 1947 року, а 1992 року дружина померла.

Після війни я працював на заводі «Транссигнал», закінчив технікум, перейшов на військовий завод ім. Петровського, там до пенсії і працював».

*Сторінку підготували
Ганна Коваленко, Тетяна Зубкова*

ЧЕМПІОНАТ МАЙБУТНІХ ОЛІМПІЙСЬКИХ НАДІЙ



Радіслав Кокодзей

26 квітня на майданчику «Street FIGHT» на території стадіону «Зеніт» стартував відкритий чемпіонат Києво-Святошинського району з боксу серед юніорів та юнаків. Із понад 100 учасників чемпіонату 17 — боярчани, переважно вихованці тренера Боярської міської

дитячо-юнацької спортивної школи Георгія Бабенка.

Організатори чемпіонату, який проходить під патронатом голови Києво-Святошинської районної державної адміністрації Мирослави Смірнкової, — сектор молоді та спорту Києво-Святошинської районної державної адміністрації, КО «ДЮСШ» Києво-

Святошинського району, КЗ «ДЮСШ» м. Боярка, Київська обласна федерація боксу та Федерація боксу Києво-Святошинського району.

У змаганнях взяли участь юні боксери з Білої Церкви, Чабанів, Білогородки, Шпиток, Крюківщини, Тарасівки, Боярки, Києва та Київської області.

НА БЛАГО РІДНОГО МІСТА

25 квітня відбулася зустріч заступника Боярського міського голови Тетяни Кочкової з головою Конгресу солідарності азербайджанців в Україні Ільгаром Мамедовим.

«Зараз Боярська міська рада активно шукає різноманітні варіанти розвитку нашого міста, а в зв'язку з цим — шляхи співпраці з можливими інвесторами, — повідомила Тетяна Петрівна. — Ми

звернулися до Конгресу із пропозицією мати місто-побратим, з яким нам би було цікаво співпрацювати в культурному та спортивному плані, в питаннях розвитку інфраструктурних об'єктів нашого міста, з питань інвестицій в наше місто. Адже ми відкриті й готові до будь-якої корисної співпраці. Сьогодні ж відбулася перша зустріч, яка має закласти основи для майбутньої співпраці».

УТИЛІЗУЙ ВІДПОВІДАЛЬНО



Лєся Калениченко

20 та 21 квітня у Боярці відбулась акція — безкоштовний збір небезпечних відходів: люмінесцентних ламп, батарейок, термометрів. Пункт збору обслуговував лише фізичних осіб. Безкоштовно можна було здати до 5 ламп включно.

Подібний захід відбувається вже другий рік поспіль з ініціативи громадської активістки, боярчанки Лідії Савенко. Саме вона приймала та пакувала небезпечні відходи, а також розповіла про ідею та організацію збору небезпечних відходів.

На жаль, у Боярці немає жодного підприємства, яке має ліцензію на провадження господарської діяльності із здійснення операцій у сфері поводження з небезпечними відходами. І для того, щоб здати люмінесцентну лампу на утилізацію, потрібно їхати до Києва або деінде.

«Зазвичай, небезпечні лампи просто викидають у смітники. Такий стан речей обурює мене, — розповідає Лідія Савенко. — Звісно, існують спеціальні контейнери для небезпечного сміття. Але виникають питання. Хто буде їх обслуговувати? Адже на це має право лише ліцензіат на поводження з небезпечними відходами. Чи готові наші люди використовувати ці контейнери за призначенням? І де взяти кошти на проведення такої роботи?»

За словами Лідії Савенко, все почалося з громадської ініціативи, яка знайшла підтрим-

ку з боку представників влади, зокрема, заступника міського голови Тетяни Кочкової.

Було вивчено досвід інших міст для вирішення цієї проблеми, яку у масштабах країни ще не вирішено, але гарний приклад знайшовся у Чернігові. Там, до речі, теж усе починалося з громадської ініціативи. Наступним кроком стала електронна петиція щодо створення пункту збору небезпечних відходів. Боярчани підтримали цю ідею.

«Труднощі виникли, коли з'ясувалося, що КП «Боярське ГВУЖКГ» не має відповідного складського приміщення, яке можна було б використовувати для накопичення небезпечних відходів. Саме цей факт заважає організувати постійно діючий пункт збору на базі комунального підприємства, як і передбачалося від початку, — коментує громадська активістка. — Утилізацією буде займатися ТОВ «Екологічні інвестиції». КП «Боярське ГВУЖКГ» підписало відповідний договір з компанією-ліцензіатом. Вона, до речі, має хорошу репутацію, не цурається працювати з населенням, займається просвітницькою діяльністю у цьому напрямку.

Цьогорічний збір небезпечних відходів у Боярці відрізняється від попереднього. Торік збирали лампи та батарейки, а цей раз ще й ртутні термометри».

На думку Лідії Савенко, люди, які скористалися можливістю цивілізовано здати небезпечні відходи, дуже різні, але усі без винятку відповідальні. За себе, за місто, за планету.

ЗАТВЕРДЖЕНО СТИПЕНДІЮ ТА ВІДЗНАКИ ВІД МІСЬКОГО ГОЛОВИ

12 квітня виконавчий комітет Боярської міської ради прийняв рішення «Про затвердження Положення про призначення стипендій та відзнак міського голови за вагомі досягнення в навчальній, науково-дослідницькій, творчій, культурній діяльності та спорті». Боярчани, які мають значні досягнення у науковій, творчій, спортивній та інших сферах і сприяють зростанню іміджу та інвестиційній привабливості міста Боярка, можуть отримати стипендію на рік або одноразове матеріальне заохочення від міського голови Олександра Зарубіна.

Стипендія та відзнаки будуть встановлюватись на конкурсній основі, а список стипендіатів буде переглядатися щорічно. Для висування кандидатів на стипендію або відзнаку потрібно подати лист-клопотання з описом досягнень претендента та копії документів, що підтверджують відповідні досягнення (дипломи, грамоти, подяки тощо).

Отже, міська влада хоче підтримати і стимулювати активних і творчих боярчан, які представляють наше місто в Україні та світі.

Призначення стипендій та відзнак буде встановлювати спеціальна комісія виконавчого комітету Боярської міської ради з питань надання матеріальної допомоги, але остаточне розпорядження готує міський голова.

Порівняно з минулим роком, грошовий фонд на матеріальне заохочення зріс із 87 тис. грн. до 90 тис. 600 грн. на стипендії та 10 тис. грн. на одноразові виплати. Граничний розмір стипендій і відзнак та їх кількість визначаються комісією, виходячи із загального обсягу коштів, передбачених у відповідній міській Програмі. Згідно із прийнятим рішенням, розмір стипендій складатиме від 200 до 400 грн. Стипендії нараховуються щомісячно до кінця поточного року призерам заходів (конкурсів, фестивалів, чемпіонатів, змагань, турнірів, олімпіад тощо) обласного, все-

українського та міжнародного рівнів.

Варто зазначити, що під час обговорення проекту рішення було запропоновано збільшити розмір стипендій та відзнак. Провідний спеціаліст відділу з питань освіти, культури, молоді, спорту та соціального захисту відділу виконавчого комітету Боярської міської ради Мар'яна Слепова прокоментувала, що оскільки бюджет міста на поточний рік уже затверджено, цьогорічні стипендіати отримають свої винагороди, згідно із прийнятим рішенням. Проте розмір виплат на наступні роки може бути переглянутий під час прийняття бюджету міста на наступний рік. Мар'яна Слепова зауважила також, що прийняття положення «Про призначення стипендій та відзнак міського голови за вагомі досягнення в навчальній, науково-дослідницькій, творчій, культурній діяльності та спорті» є важливим кроком, адже узаконить та упорядкує порядок виплат та призначення стипендій і відзнак.

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ ВИЗНАЧИВ ВИКОНАВЦЯ ПОСЛУГ З ВИВЕЗЕННЯ СМІТТА

Виконавчий комітет рішенням № 20/1 від 12 квітня 2018 року затвердив виконавця послуг з вивезення твердих побутових відходів на території Боярської міської ради. Переможцем конкурсу визнано комунальне підприємство «Боярське головне виробниче управління житлово-комунального господарства» як єдиний претендент, що подав документи.

Розглядом конкурсних пропозицій займалася спеціальна комісія, до складу якої ввійшли: заступник міського голови з комунальних питань

Віталій Мазурець, начальник відділу з питань житлово-комунального господарства, транспорту та надзвичайних ситуацій Марина Савчук, радник міського голови Віталій Юрченко, депутати Боярської міської ради, керівники структурних підрозділів апарату виконавчого комітету. Засідання комісії відбулося 14 березня 2018 року.

На участь у конкурсі надійшла тільки одна пропозиція від комунального підприємства «Боярське головне виробниче управління жит-

лово-комунального господарства».

За словами голови комісії Віталія Мазурця, конкурсна пропозиція КП «БГВУЖКГ» відповідає кваліфікаційним вимогам, передбаченим конкурсною документацією, а отже відсутні причини для її відхилення.

Згідно з п. 5.7 розділу 5 Положення про конкурс, якщо в конкурсі бере участь лише один учасник, строк, на який він визначається, становить 12 місяців, а за 30 днів до його закінчення оголошується новий конкурс.

ВАКАНСІЯ

**Заклад дошкільної освіти «Берізка»
запрошує на роботу соціального педагога.**

Довідки за тел.:
(04598) 36-232; (097) 627-37-20.

ЕКОНОМІЧНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ

встановлення тарифів на вивезення твердих побутових відходів по м. Боярка КП «БГВУЖКГ»

Розроблення даного проєкту обумовлено нагальною потребою у встановленні тарифів на послуги з вивезення твердих побутових відходів, які надаються КП «БГВУЖКГ».

Існуючі тарифи на вивезення твердих побутових відходів (далі ТПВ) були затверджені рішенням сесії Боярської міської ради № 44/4 від 22.08.2017 р. у розмірі:

- населення: за 1м³ — 59,62 грн. з ПДВ,
- на 1 особу: 17,89 грн. за місяць з ПДВ,
- бюджетні установи: за 1м³ — 67,22 грн. з ПДВ,
- інші споживачі: за 1м³ — 73,06 грн. з ПДВ.

З метою приведення тарифів до економічно обґрунтованого рівня, у зв’язку з суттєвими змінами: цін на послуги полігону з приймання ТПВ, паливно-мастильні матеріали, запчастини, підвищення мінімальної заробітної плати та тарифних ставок працівників (табл. 1), збільшенням об’ємів вивезення ТПВ та відповідним збільшенням кількості рухомого складу, задіяного для вивезення ТПВ, і згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 26.07.2006 року № 1010 «Про затвердження

Порівняльна таблиця цін, тарифів та мінімальної заробітної плати 2017 р. та 2018 р.

Найменування показника	Одиниці виміру	Ціни 2017 р.	(з ПДВ) 2018 р.	% збільшення
Послуга на приймання ТПВ	грн./т	115,00	156,60	36,17
Паливно-мастильні матеріали: Дизельне паливо	грн./л	19,80	23,52	18,79
Скраплений газ	грн./л	10,80	12,90	19,45
Матеріали та запчастини (індекс інфляції за січень-березень 2018 р. відносно січня-червня 2017 р.)	грн.			74
Погодинні тарифні ставки працівників: водії	грн./год.	26,25	34,76	32,42
робітники з благоустрою				

порядку формування тарифів на послуги з вивезення побутових відходів», КП «Боярське ГВУЖКГ» проведені відповідні розрахунки.

Згідно з розрахунків, проведених КП «БГВУЖКГ» на надання послуг з вивезення ТПВ, економічно обґрунтована собівартість їх склала 81,76 грн. за 1 м³ .

До планових витрат входять: прямі матеріальні витрати, загальновиробничі витрати, адміністративні витрати та витрати на збут.

До прямих матеріальних витрат входять: заробітна плата працівників — 2 176 290,50 грн.; на-

рахування на заробітну плату (22 %) — 478 783,91 грн.; витрати на придбання паливно-мастильних матеріалів — 2 682 382,81 грн.; витрати на придбання запчастин, матеріалів та МШП — 270 407,91 грн.; витрати на амортизацію складають 879 360,00 грн.; витрати на послуги сторонніх організацій з ремонту та обслуговування автомобілів — 176 753,73 грн.; витрати на полігон складають 5 926 570,50 грн..

До складу накладних витрат входять:

- загальновиробничі витрати — 341 699,13 грн.

- адміністративні витрати — 118 212,28 грн.
- витрати на збут — 171 236,74 грн.

Виходячи з розрахунку, планові, по собівартості витрати на надання послуг з вивезення твердих побутових відходів (ТПВ) в цілому на рік становитимуть 13 233 540,00 грн., а за 1м3 — 81,76 грн., враховуючи плановий об’єм вивезення ТПВ 161 854,65 м3.

Рентабельність для населення планується 2 % (1,64 грн.), для бюджетних установ 15 % (12,26 грн.), для інших споживачів

планується 30 % (24,53 грн.).

Згідно із законодавством України, тариф збільшується на суму податку на додану вартість (ПДВ) 20%.

ПДВ для населення становить 16,68 грн., для бюджетних установ — 18,80 грн., для інших споживачів — 21,26 грн.

Розрахунок вартості вивезення ТПВ на одного мешканця в місяць:

Вартість 1 м³ складає 100,08 грн., норма вивезення на одного мешканця становить 3,6 м³ на рік, у т. ч. 10 % великогабаритного сміття, отже, вартість вивезення ТПВ на одного мешканця в місяць складає:

100,08 грн./м³ * 3,6м³ : 12 міс. = 30,02 грн./міс. на одного мешканця з ПДВ.

Згідно з розрахунком, після встановлення тарифів на послуги з вивезення ТПВ, які надаються КП «БГВУЖКГ» (з врахуванням рентабельності та ПДВ), становитимуть:

- для населення — 100,08 грн./м³
- на 1 особу на місяць — 30,02 грн.
- для бюджетних установ — 112,82 грн./м³
- для інших споживачів — 127,55 грн./м³

РОЗРАХУНОК

планових тарифів на збір та вивезення твердих побутових відходів (ТПВ) по м. Боярка

Статті витрат	Одиниця виміру	Категорії споживачів			Всього витрат	Всього витрат на 1 м³
		I	II	III		
		Населення	Бюджет	Інші		
Матеріали всього, у т. ч.:	грн.	7016847,33	393825,25	1468688,64	8879361,22	54,86
а)витрати на полігон	грн.	4683427,04	262860,47	980282,99	5926570,50	36,62
б)паливно-мастильні	грн.	2119732,51	118971,41	443678,89	2682382,81	16,57
в)матеріали, запчастини, МШП	грн.	213687,78	11993,37	44726,76	270407,91	1,67
Амортизація	грн.	694907,52	39002,15	145450,33	879360,00	5,43
Заробітна плата	грн.	1719796,93	96524,75315	359968,81	2176290,50	13,45
Нарахування на зарплату 22 %	грн.	378355,33	21235,45	79193,14	478783,91	2,96
Послуги сторонніх організацій з ремонту та обслуговування автомобілів	грн.	139678,28	7839,537119	29235,91	176753,73	1,09
Інші витрати	грн.	11842,49	11842,49	11842,49	11842,49	0,07
Всього прямих витрат:	грн.	9958943,83	558952,3836	2084495,64	12602391,85	77,86
Накладні витрати, у т. ч.:	грн.	498760,00	27993,24	104394,91	631148,15	3,90
а)загальновиробничі витрати	грн.	270025,13	15155,34	56518,66	341699,13	2,11
Всього прямих витрат з загальновиробн.:	грн.	10219610,52	573582,48	2139055,49	12944090,98	79,97
б)адміністративні витрати	грн.	93416,35	5243,06	19552,87	118212,28	0,73
в)витрати на збут	грн.	135318,52	7594,84	28323,37	171236,74	1,06
Всього витрат по собівартості:	грн	10457703,83	586945,62	2188890,55	13233540,00	81,76
Плановий об’єм ТПВ	м³	127904,40	7178,72	26771,53	161854,65	161854,65
Собівартість 1 м³ ТПВ	грн/м³	81,76	81,76	81,76	81,76	
Рентабельність	%%	2	15	30		
Сума рентабельності	грн./м³	1,64	12,26	24,53		
Тариф за 1 м³ без ПДВ	грн/м³	83,40	94,02	106,29		
ПДВ 20 %	грн.	16,68	18,80	21,26		
Тариф за 1 м³ з ПДВ	грн/м³	100,08	112,82	127,55		
Повна вартість з ПДВ	грн.	12800672,35	809903,19	3414708,65	17025284,19	
Плановий прибуток, у т. ч.:	грн.	209154,08	88041,84	656667,16	953863,08	
податок на прибуток	грн.	37647,73	15847,53	118200,09	171695,36	
інвестиційна складова	грн.	171506,34	72194,31	538467,07	782167,73	

Плановий тариф на вивіз ТПВ на одну особу в місяць по місту Боярка (з ПДВ): 30,02 грн.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Комунальне підприємство «Боярське головне виробниче управління житлово-комунального господарства» повідомляє споживачів послуг з вивезення твердих побутових відходів (далі ТПВ) про намір змінити тарифи у зв’язку зі змінами: ціни на приймання ТПВ на полігон; ростом цін на паливно-мастильні матеріали, скраплений газ, матеріали, запчастини для сміттєвозів, ріст заробітної плати, згідно з додатком до Галузевої угоди та ін. Відповідно до ст. 28 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», «Про житлово-комунальне господарство» «Про місцеве самоврядування в Україні», комунальне підприємство 23.04.2018 року направило на розгляд до Боярської міської ради розрахунки тарифів на послуги зі збирання та вивозу твердих побутових відходів у м. Боярка.

Обґрунтування причин зміни тарифів та розрахунки тарифів додаються.

Зауваження та пропозиції до вказаних розрахунків тарифів просимо надавати впродовж 14 днів з дня опублікування в газеті за адресою: м. Боярка, вул. П. Сагайдачного, 30 або за телефоном: (04598) 46-924.

*Адміністрація
КП «БГВУЖКГ»*

ОСОБЛИВА КІМНАТА ДЛЯ ОСОБЛИВИХ ДІТОК



24 квітня у Центрі підтримки материнства Family Hub відбулось офіційне відкриття сенсорної кімнати, призначеної для роботи з особливими дітьми.

В урочистостях взяли участь заступник міського голови Тетяна Кочкова, виконавчий директор ресурсного центру ГУРТ Богдан Маслич, фахівці, які будуть працювати з маленькими пацієнтами, а також всі небайдужі, які долучилися до втілення в життя цього проекту.

Тетяна Кочкова наголосила: «Ми не надавали кошти, ми не навчали, а лише поділилися інформацією і звели зацікавлених людей, у результаті спільної діяльності яких й отримали гарний результат».

Авторка проекту згадує, що спочатку з ідеєю створення сенсорної кімнати звернулася до міської влади, але на той час їй відповіли, що можливості допомоги немає. Проте інформація про важливість такого проекту в Боярці не залишилася поза увагою і знайшла врешті-решт свого адресата. Як тільки у Ресурсного Центру ГУРТ працював проект «Продуктивні громади», міський голова Олександр Зарубін запропонував до участі саме проект сенсорної кімнати, розроблений Людмилою Ященко, тому його без перебільшення можна вважати хрещеним батьком цього проекту.

На важливості комунікації між громадою та місцевою владою наголосила Тетяна Кочкова: «Якщо є якась ідея, то про

неї обов'язково треба говорити. Вартісні ідеї знаходять своє втілення, навіть якщо і не одразу».

Як розповів Богдан Маслич, Ресурсний центр ГУРТ понад 20 років займається підтримкою розвитку громадянського суспільства в Україні. Останні 5 років головним напрямком діяльності ГУРТУ є підтримка малого бізнесу та стимулювання його розвитку, «оскільки саме в активних самодостатніх впевнених громадянах ми вбачаємо справжню основу громадянського суспільства. Юрист за освітою Людмила Ященко і є яскравим прикладом успішного впевненого підприємця, яка своїми ініціативами створює нові можливості для громади Боярки».

Відкриття сенсорної кімнати — результат участі Людмили в проекті «Продуктивні громади», що реалізується Ресурсним центром ГУРТ за підтримки Всесвітньої єврейської допомоги. Учасники проекту, підприємці-початківці, пройшли тренінги, отримали фахову допомогу та експертні консультації, розробили бізнес-плани, отримали кошти від донорів та реалізували свої проекти.

На відкритті кімнати були присутні батьки з дітьми різного віку і різними потребами. Дехто з гостей зізнався, що навіть не знав, що такі кімнати існують і для чого вони потрібні. Але після розповідей спеціалістів Центру батьки одразу зацікавилися: коли вже можна приводити дітей?

Перерізали урочисту стріч-

ку перед входом до самої кімнати особисто юні відвідувачі. Всі присутні могли побачити справжнє диво, а наймолодші одразу освоїли сяючі предмети, що захопили їхню увагу.

«Сенсорна кімната — це інтерактивне середовище, де повністю нейтралізуються всі стресові ситуації зовнішнього світу. Завдяки цьому дитина або дорослий, що знаходиться в ній, може відчути себе в безпеці, — зазначає одна з психологів Центру Наталя Колесникова. — Це буває корисним не тільки дітям із розладами аутистичного спектру, але й їхнім батькам, які дуже часто відчують виснаження».

Сенсорна кімната призначена для сенсорної інтеграції, психічної та фізичної реабілітації, нейропсихологічної корекції, ігрової терапії, навчання та релаксації дітей як звичайних, так і з особливими потребами (аутизм, затримка розвитку, гіперактивність, дітей, які мають складнощі у навчанні, когнітивні розлади, розлади концентрації та уваги, розлади поведінки тощо). Однак кімнатою варто скористатися і батькам дітей з особливими потребами, і звичайним дітям, коли вони мають складнощі у навчанні чи спілкуванні з однолітками, і вагітним жінкам, і молодим мамам в декреті, які втомлені материнською працею. Потенційна аудиторія відвідувачів доволі широка. Надання послуг буде платним.

У цій кімнаті, крім спеціального освітлення і звукового супроводу, ще знаходиться особливе обладнання, що впливає на всі органи чуття. Обладнання вже закуплене і кімната готова приймати відвідувачів. У Центрі працюватимуть три спеціалісти — остеопати та психологи. Також у приміщенні, що поряд із самою кімнатою, планується проведення освітніх заходів і тренінгів для дітей та їхніх батьків.

Створення сенсорної кімнати допоможе у соціальній адаптації та інтеграції багатьом маленьким відвідувачам, а також стане гарним прикладом для тих підприємців, хто тільки планує власний бізнес-проект із соціальною складовою.

ГОРОСКОП



Овен

Фінанси і кар'єра будуть на висоті. Бонусом буде дружня атмосфера на роботі. Проблеми можуть торкнутися ваших романтичних відносин. Будьте стриманішими в емоціях. Це допоможе зберегти довіру ваших супутників.



Телець

Не шукайте чорну кішку в порожній кімнаті. Не шукайте неприємностей і відкиньте всякі сумніви та очікування підступів. Розслабтеся, все йде гладко та рівно. Впевненість у собі допоможе подолати всі перешкоди. Ви на вірному шляху.



Близнюки

У вас буде насичений і сприятливий період. Відбудуться зустрічі зі старими друзями, перспективні знайомства. Єдиний аспект, який може зіпсувати радісне проведення часу, — гроші тануть занадто швидко. Але незабаром у вас з'явиться можливість для додаткового заробітку.



Рак

Вам слід залишити звичне середовище перебування і подивитися навкруги: на вас чекає багато дивного. Високі шанси зустріти близьку по духу людину, яку ні на хвилину не захочеться залишати. Уникайте непередбачених витрат, щоб не погіршити матеріальне становище.



Лев

Дуже вдалий час для старту нової власної справи. Заповзятливі і рішучі Леви досягнуть хороших результатів і отримають схвалення з боку близьких. Фінансові питання доручіть людині, якій довіряєте, — це скине з вас великий обсяг роботи.



Діва

Вами оволодіє прагнення до роздумів і філософствування. Контролюйте щоб не зайти у цьому занадто далеко. Якщо не перешкоджати подібним думкам, ситуація може ускладнитися аж до глибокої депресії. Більше часу проводьте в спілкуванні з близькими — це не дасть вам привід сумувати.



Терези

Можливі часті і різкі перепади настрою. В одну мить ви готові хоч на край світу задля досягнення своєї мети, а в наступну — відмовляєтесь перебувати за межами дивана. Через подібну мінливість можливі проблеми у відносинах з друзями і проблеми на роботі.



Скорпіон

Цей період подарує вам романтику і наснагу. Скорпіони-одиначки з великою ймовірністю зустрінуть свою любов. Але будьте пильні: занурившись в атмосферу закоханості, ви можете упустити важливі моменти на роботі і підірвати свою репутацію.



Стрілець

Цей час ви з приємністю проведете в домашніх справах. Можна розпочати капітальний ремонт. Хоча це і витратна справа, не варто економити на кожному кроці — ваше фінансове становище в нормі. Можете дозволити собі подбати і про власне здоров'я.



Козеріг

У вас не буде можливості відпочити: робота кипить. Однак всі дії та прийняті рішення будуть в радість. Активна діяльність — це ваша стихія, тому вам навіть комфортно працювати в такому режимі.



Водолій

Проявивши зайву довірливість і часто віддаючись мріям, ви можете постраждати від рук шахраїв. Це може торкнутися як фінансової сфери, так і особистої — людина переконає вас у щирості своїх почуттів і скористається вашою прихильністю. Будьте пильні.



Риби

Ви мрієте про спокійний і розслаблений період, але у зірок інші плани. Вашої уваги будуть потребувати домашні, без вашої кваліфікації не обійдеться на роботі. Хоча це не входить у ваші плани, в цілому подібний стан речей вас цілком влаштує.

